Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 93.609 van 28 februari 2001

A. 73.435/VI-15.442

In zake : **1. de Vereniging zonder winstoogmerk Verbond der Syndicale Artsenkamers,**

2. de TOEUF Jacques,
die woonplaats hebben gekozen bij Mr. Benoît CAMBIER en Mr. Luc CAMBIER, advocaten, J.B. Meunierstraat 22 1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 28 februari 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de VZW Verbond der Syndicale Artsenkamers en de heer Jacques de TOEUF de nietigverklaring vorderen van het koninklijk besluit van 30 december 1996 houdende tijdelijke en bewarende maatregelen inzake beheersing van de uitgaven voor geneeskundige verzorging, betreffende sommige honoraria, prijzen en bedragen, met toepassing van artikel 3, § 1, 1° en 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, welk koninklijk besluit bekendgemaakt is op bladzijde

32.614 en 32.615 van de vierde uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 1996;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer NIHOUL, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 april 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 februari 2001;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. RENDERS, loco Mr. B. CAMBIER en Mr. L. CAMBIER, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en van mevrouw DAMIEN, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NIHOUL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het beroep in het licht van de volgende feiten en juridische gegevens behoort te worden onderzocht :

1. Artikel 3 van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie luidt als volgt :

" § 1. De Koning kan maatregelen nemen om :

1° het bedrag, de voorwaarden en de wijze van toekennen van de subsidies, vergoedingen, uitkeringen en andere uitgaven vast te stellen, aan te passen of te verlagen die geheel of ten dele, rechtstreeks of onrechtstreeks, ten laste van de Staat zijn;

(...)

4° het financieel evenwicht van de stelsels van sociale zekerheid te waarborgen;

(...)

§ 2. De besluiten genomen krachtens deze wet kunnen de van kracht zijnde wettelijke bepalingen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen.

Deze besluiten kunnen evenwel geen afbreuk doen aan de bepalingen van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.";

2. Het bestreden koninklijk besluit, dat uitgevaardigd is op grond van artikel 3, § 1, 1° en 4°, van de voormelde wet van 26 juli 1996, strekt ertoe een vermindering met 3 % op te leggen van de honoraria en tarieven van de medische verstrekkingen, met uitzondering evenwel van de raadplegingen, bezoeken en adviezen van huisartsen en geneesheren-specialisten, en van de tarieven van de paramedische verstrekkingen door verpleegsters, kinesitherapeuten, opticiens en gehoorspecialisten (artikel 1, § 1), van de verstrekkingen inzake revalidatie en logopedie en van de prijzen voor het afleveren van organen en weefsels van

menselijke oorsprong (artikel 1, § 2), en van de verstrekkingen inzake klinische biologie (artikel 1, § 3).

De aldus verminderde honoraria, prijzen en bedragen dienen als grondslag voor de berekening van de tegemoetkomingen van de ziekte- en invaliditeitsverzekering (artikel 2).

De vermindering wordt opgelegd voor zes maanden. Ze kan echter door de Koning met opeenvolgende termijnen van zes maanden verlengd worden. De Koning kan ook te allen tijde aan de maatregel een einde maken (artikel 3).

De bestreden handeling is in werking getreden op 1 januari 1997.

Ook de V.Z.W. Verbond der Vlaamse Tandartsen heeft tegen het bestreden besluit een beroep tot nietigverklaring ingediend, dat nog steeds aanhangig is (A.73.422/VII-15.264).

Voorts is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van datzelfde koninklijk besluit, die was ingesteld door de V.Z.W. Algemene Kinesitherapeutenvereniging van België (A.73.442/VII-15.264), afgewezen bij arrest nr. 68.649 van 7 oktober 1997. Bij arrest nr. 74.037 van 3 juni 1998 is de afstand van geding toegewezen die de voormelde vereniging had gedaan.

3. Volgens artikel 6, § 2, tweede lid, van de voormelde wet van 26 juli 1996 hebben de besluiten die tussen 1 oktober 1996 en 31 maart 1997 worden uitgevaardigd om de uitvoering van die wet te garanderen, geen uitwerking meer als ze niet vóór 30 juni 1997 bij wet zijn bekrachtigd.

4. De wet van 13 juni 1997 bekrachtigt de koninklijke besluiten die genomen zijn met toepassing van de wet van 26 juli 1996 tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. Artikel 6, 6°, van de wet luidt als volgt :

" Zijn bekrachtigd met uitwerking van de datum van hun inwerkingtreding :

6° Koninklijk besluit van 30 december 1996 houdende tijdelijke en bewarende maatregelen inzake beheersing van de uitgaven voor geneeskundige verzorging, betreffende sommige honoraria, prijzen en bedragen, met toepassing van artikel 3, § 1, 1° en 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie.".

5. Bij een koninklijk besluit van 25 april 1997 houdende toepassing van artikel 3, derde lid, van het voormelde koninklijk besluit van 30 december 1996, dat de bestreden handeling vormt, is aan de toepassing van dat besluit een einde gemaakt wat bepaalde tandheelkundige verstrekkingen betreft.

6. Bij het koninklijk besluit van 27 juni 1997 houdende toepassing van artikel 3, tweede lid, van het voormelde koninklijk besluit van 30 december 1996, dat de bestreden handeling vormt, heeft de Koning de voormelde maatregel tot vermindering van bepaalde bedragen verlengd van 1 juli 1997 tot 31 december 1997. De artikelen 1 en 2 van dat koninklijk besluit luiden als volgt :

" Artikel 1. De maatregel, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 30 december 1996 houdende tijdelijke en bewarende maatregelen inzake beheersing van de uitgaven voor geneeskundige verzorging, betreffende sommige honoraria, prijzen en bedragen, met toepassing van artikel 3, § 1, 1° en 4° van de

wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, wordt met een tijdvak van zes maanden verlengd voor de in artikel 1 van voormeld koninklijk besluit bedoelde verstrekkingen waarvoor die maatregel nog geldt op 30 juni 1997; die verlenging is echter niet van toepassing voor de implantaten orthopedische toestellen en andere prothesen, bedoeld in artikel 34, 4°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

Art. 2. Dit besluit treedt in werking op 1 juli 1997.";

De V.Z.W. Verbond der Verzorgingsinstellingen heeft bij de Raad van State tegen dit koninklijk besluit beroep tot nietigverklaring ingesteld (A.75.496/VII-15.085).

Overwegende dat de verzoekers in hun laatste memorie vragen dat het onderwerp van hun beroep wordt uitgebreid met het voormelde koninklijk besluit van 27 juni 1997;

Overwegende dat de verwerende partij in hoofdorde betoogt dat het beroep "niet-ontvankelijk" is doordat de bestreden handeling "gevalideerd" is bij artikel 6, 6°, van de voormelde wet van 13 juni 1997, die in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 1997 is bekendgemaakt; dat zij aanvoert dat de bekrachtiging, door de wetgever, van een verordenende handeling tot gevolg heeft dat die handeling onttrokken wordt aan de rechterlijke toetsing die door de Raad van State wordt uitgeoefend;

Overwegende dat de bestreden handeling, doordat ze bij de voormelde wet van 13 juni 1997 is bekrachtigd, in principe vanaf de inwerkingtreding ervan als een handeling van de wetgevende macht te beschouwen is (Arbitragehof, 15 juni 1995, nr. 49/95, rolnummer 775, Belgisch Staatsblad van 11 augustus 1995; 17 maart 1999,

nr. 36/99, rolnummer 1347, Belgisch Staatsblad van 14 april 1999; 9 juni 1999, nr. 61/99, rolnummers 1348 en 1349, Belgisch Staatsblad van 28 juli 1999); dat de Raad van State bijgevolg in principe niet bevoegd is om van die handeling kennis te nemen;

Overwegende, evenwel, dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord betogen dat artikel 6, 7° (lees 6°), van de voormelde wet van 13 juni 1997, doordat het terugwerkt, een schending inhoudt van een bepaling van internationaal recht die rechtstreeks toepasselijk is, zodat die bepaling van de wet van 13 juni 1997 in het kader van het onderhavige geschil niet mag worden toegepast; dat zij stellen dat de voormelde bepaling, doordat "ze alleen of hoofdzakelijk tot doel heeft de beslechting van lopende rechtsgedingen te beïnvloeden en inzonderheid die gedingen aan de bevoegdheid van de Raad van State te onttrekken", een schending vormt van het recht op een eerlijk proces dat gewaarborgd wordt door artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, welk recht "niet alleen vooronderstelt dat de partijen zich met gelijke middelen moeten kunnen verweren maar ook dat de partijen het recht hebben de zaak te laten beslechten door het rechtscollege dat bij de aanhangigmaking van de procedure geldig geadieerd was"; dat zij betogen dat "des te meer blijkt dat artikel 6 van het Verdrag geschonden is daar de Staat, die de zaak aan de bevoegdheid van de Raad van State wenst te onttrekken, ten voordele van het Arbitragehof in voorkomend geval - voorzover verzoeker een nieuwe procedure inleidt - de mogelijkheid om de bestreden rechtsregel te toetsen, beperkt, aangezien "de Raad van State kennis neemt van alle wettigheidsbezwaren, terwijl het Arbitragehof zijn toetsingsbevoegdheid alleen uitoefent op grond van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet en van de bevoegdheidsverdelende regels; dat zij voorts aanvoeren dat die bepaling "ook een inbreuk vormt op het eigendomsrecht dat gegarandeerd is, inzonderheid

bij de artikelen 16 en 17 van de Grondwet en bij artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens", welke inbreuk erin bestaat "dat de personen die krachtens wet- en verordeningsteksten die aangenomen en bekendgemaakt waren op de dag dat de verstrekking is verleend, recht hadden op een uitkering, een gedeelte van het bedrag van die uitkering wordt ontzegd"; dat zij nog aanvoeren dat "de bekrachtiging bij wet alleen gevolgen kan hebben wanneer de bekrachtigingswet van 13 juni 1997 volkomen regelmatig is en in verband daarmee dus geen grondwettigheidsbezwaar kan worden gemaakt. Aan het Arbitragehof dient dan ook een prejudiciële vraag te worden gesteld voor elk geval waarin de verzoekende partijen de schending hebben aangevoerd van een grondwettelijke regel die onder de toetsingsbevoegdheid van het Hof ressorteert"; dat zij vragen dat aan het Arbitragehof prejudiciële vragen worden voorgelegd die zij als volgt formuleren :

"1° Houden artikel 3 van de wet van 26 juli 1996 en de bekrachtigingswet een schending in van het gelijkheidsbeginsel doordat daarin aan de Koning prerogatieven worden verleend waarvan de geldigheidsduur kan worden verlengd, terwijl de doelstellingen, de grenzen en de aangelegenheden niet precies zijn bepaald, zodat de verzoekende partijen de fundamentele garanties van de bescherming door de wetgever en van een democratische controle worden ontzegd ?

2° Houdt de terugwerking van de bekrachtigingswet een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 6 van het E.V.R.M., doordat die terugwerking alleen of hoofdzakelijk tot doel heeft het aanhangige geding aan de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State te onttrekken ?

3° Houdt de bekrachtiging bij wet een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens en van de algemene rechtsbeginselen, doordat die bekrachtiging betrekking heeft op een van de maatregelen die de facto terugwerken ?

4° Houdt de lineaire vermindering met 3% van de honoraria een schending in van het gelijkheidsbeginsel doordat daarin geen enkel element van progressiviteit vervat zit en doordat die vermindering slechts één categorie van burgers treft, terwijl andere categorieën niet aan zulke verminderingen worden onderworpen maar, integendeel, verhogingen of indexeringen genieten die het budget van de ziekte- en invaliditeitsverzekering bezwaren, de kosten ten laste van de honoraria verhogen en dus strijdig zijn met de nagestreefde doelstelling van beperking van de uitgaven ?";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun derde middel aanvoeren dat de bestreden handeling ertoe leidt dat de honoraria van beoefenaars van medische beroepen met 3 % worden verlaagd ten opzichte van het tarief dat op 31 december 1996 gold, terwijl de inspanningen daarbij niet billijk over de verschillende sociale categorieën en inkomensvormen worden verdeeld, aangezien de overige vrije beroepen geen dergelijke stringente maatregel krijgen opgelegd; dat zij vragen het Arbitragehof te verzoeken om zich uit te spreken over de prejudiciële vraag of zulk een vermindering geen schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun vijfde middel betogen dat de bestreden handeling, die op 30 december 1996 is aangenomen en bekendgemaakt is in de vierde uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 1996 "in feite pas op 15 januari 1996 (sic) is gepubliceerd", dat de vierde uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 1996 geantidateerd is en een vals openbaar stuk vormt, dat die bekendmaking als onbestaand moet worden beschouwd, zodat de bestreden handeling niet kan worden geacht in werking te zijn getreden "en alvast niet op 1 januari 1997"; dat zij in hun laatste memorie aanvoeren dat bij de strafrechter klachten zijn ingediend wegens "de niet-betwiste antidatering van de derde en de vierde uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 19996, welke vierde uitgave zelfs pas twee weken later is gepubliceerd, zodat

de bekrachtiging van de bestreden handeling bij de wet interfereert met het verloop van de strafrechtelijke procedures"; dat zij vragen in dit verband aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag te stellen :

> "Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 6 van het E.V.R.M.F.V., geschonden doordat de terugwerking van de bekrachtigingswet alleen of hoofdzakelijk tot doel heeft het aanhangige geding aan de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State te onttrekken en/of te interfereren met de afhandeling van de bij de strafrechter ingediende klachten en van de lopende strafrechtelijke procedures, op grond van de omstandigheid dat de derde en de vierde uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 1996 geantidateerd zijn ?";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun zesde middel voorts betogen dat de voormelde wet van 26 juli 1996 strijdig is met de artikelen 10, 11, 33 en 105 van de Grondwet en met "de algemene rechtsbeginselen betreffende de scheiding der machten en het verbod van overdracht van bevoegdheid"; dat zij aanvoeren dat de bestreden handeling een aangelegenheid regelt die onder de bevoegdheid van de federale wetgever ressorteert en dat de Koning die handeling alleen heeft kunnen stellen op grond van artikel 3 van de wet van 26 juli 1996, welk artikel de prerogatieven van de uitvoerende macht verruimt, terwijl de wetgever, die aan de wetgevende macht de residuaire bevoegdheid heeft opgedragen en de bevoegdheid van de Koning heeft beperkt tot wat Hem uitdrukkelijk in de Grondwet en de bijzondere wetten wordt opgedragen, daardoor heeft willen voorkomen dat welke aangelegenheid ook door de uitvoerende macht alleen wordt geregeld; dat zij aanvoeren dat artikel 105 van de Grondwet weliswaar niet uitsluit dat de wetgever bepaalde bevoegdheden opdraagt aan de Koning, maar dat zulk een opdracht van bevoegdheid onder andere beperkt dient te zijn in de tijd, en de bevoegdheden die aan de Koning worden opgedragen nauwkeurig moeten worden bepaald, wat veronderstelt dat wordt aangegeven welke doelstellingen

worden nagestreefd en op welke aangelegenheden die opdracht van bevoegdheid betrekking heeft, waarbij daarvoor niet in aanmerking komen de aangelegenheden die alleen door de wetgever mogen worden geregeld en die welke bedoeld zijn in de bijzondere wetten tot hervorming der instellingen; dat zij stellen dat de criteria voor de machtiging, die vastgesteld zijn in artikel 3 van de voormelde wet van 26 juli 1996 onnauwkeurig en onvolledig zijn en de Koning een te ruime beoordelingsbevoegdheid laten die niet samengaat met artikel 105 van de Grondwet; dat zij besluiten dat het Arbitragehof dient te worden verzocht om zich uit te spreken over de prejudiciële vraag of artikel 3 van de wet van 26 juli 1996 al dan niet een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt;

Overwegende evenwel dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie stellen dat zij slechts in bijkomende orde vragen om aan het Arbitragehof prejudiciële vragen voor te leggen; dat zij betogen dat, wanneer voor de Raad van State wordt aangevoerd dat een wetskrachtige regel strijdig is met een rechtstreeks toepasselijke bepaling van het internationaal verdragsrecht, de Raad van State krachtens artikel 159 van de Grondwet verplicht is daarover uitspraak te doen en dat de Raad van State in casu in de eerste plaats dient te oordelen over de vraag of artikel 6, 6°, van de voormelde wet van 13 juni 1997 overeenstemt dan wel strijdig is met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag; dat zij inzonderheid aanvoeren dat artikel 6 van het Verdrag alsook "de beginselen die inherent zijn aan een democratische rechtsstaat en de algemene beginselen van het Belgisch recht vereisen dat binnen redelijke termijnen recht wordt gesproken" terwijl het "mechanisme van de prejudiciële vraag bij de huidige stand van de procedureregels tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen niet binnen een termijn van zowat

vier jaar een rechterlijke beslissing over de zaak zelf kunnen verwachten van de Franstalige Kamers van de Raad van State, maar bijna twee keer zolang op zulk een beslissing zullen moeten wachten als de Raad van State die prejudiciële vragen zou stellen zonder eerst uitspraak te doen over de middelen waarvoor hij bevoegd is en waardoor de voormelde prejudiciële vragen bovendien van geen enkel belang en volstrekt doelloos zouden kunnen worden;

Overwegende dat de verzoekende partijen betwijfelen of artikel 6, 6°, van de voormelde wet van 13 juni 1997 samengaat met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met de artikelen 16 en 17 van de Grondwet, met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en met artikel 1 van het Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, welk protocol is goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; dat zij eveneens twijfel koesteren betreffende de overeenstemming van artikel 3, § 1, 1° en 4°, van de voormelde wet van 26 juli 1996 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met de artikelen 33 en 105 van de Grondwet; dat zij in bijkomende orde vragen dat die vragen aan het Arbitragehof worden voorgelegd;

Overwegende dat artikel 26, § 1 en § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof inzonderheid bepaalt dat wanneer voor een rechtscollege wordt aangevoerd dat een wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, dat rechtscollege het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen; dat de hiernavolgende vragen bijgevolg aan het Arbitragehof moeten worden voorgelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Aan het Arbitragehof worden de volgende vragen voorgelegd zoals zij door de verzoekende partijen zijn geformuleerd :

"1° Houden artikel 3 van de wet van 26 juli 1996 en de bekrachtigingswet een schending in van het gelijkheidsbeginsel doordat daarin aan de Koning prerogatieven worden verleend waarvan de geldigheidsduur kan worden verlengd, terwijl de doelstellingen, de grenzen en de aangelegenheden niet precies zijn bepaald, zodat de verzoekende partijen de fundamentele garanties van de bescherming door de wetgever en van een democratische controle worden ontzegd ?

2° Houdt de terugwerking van de bekrachtigingswet een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 6 van het E.V.R.M., doordat die terugwerking alleen of hoofdzakelijk tot doel heeft het aanhangige geding aan de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State te onttrekken ?

3° Houdt de bekrachtiging bij wet een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens, en van de algemene rechtsbeginselen, doordat die bekrachtiging betrekking heeft op een van de maatregelen die de facto terugwerken ?

4° Houdt de lineaire vermindering met 3% van de honoraria een schending in van het gelijkheidsbeginsel doordat daarin geen enkel element van progressiviteit vervat zit en doordat die vermindering slechts één categorie van burgers treft, terwijl andere categorieën niet aan zulke verminderingen worden onderworpen maar, integendeel, verhogingen of indexeringen genieten die het budget van de ziekte- en invaliditeitsverzekering bezwaren, de kosten ten laste van de honoraria verhogen en dus strijdig zijn met de nagestreefde doelstelling van beperking van de uitgaven ?

5° Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in onderlinge samenhang gelezen met artikel 6 van het E.V.R.M.F.V., geschonden doordat de terugwerking van de bekrachtigingswet alleen of hoofdzakelijk tot doel heeft het aanhangige geding aan de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State te onttrekken en/of te interfereren met de afhandeling van de bij de strafrechter ingediende klachten en van de lopende strafrechtelijke procedures, op grond van de omstandigheid dat de derde en de vierde

uitgave van het Belgisch Staatsblad van 31 december 1996 geantidateerd zijn ?

Artikel 2.

De uitspraak wordt uitgesteld.

Artikel 3.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast een aanvullend verslag op te maken in het licht van het arrest dat het Arbitragehof zal wijzen.

Artikel 4.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op achtentwintig februari 2000 en een, door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ch.-L. CLOSSET.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**